

Aalborg (Klein), vil jeg i Almindelighed be-
 mærke, at det er ganske rigtigt, hvad han med
 saa stor Styrke fremdrog, at det subjektive
 Moment i Forbrydelsen er meget tilbagetrængt
 i dette Lovforslag; men det tror jeg er flet
 med Forsæt og fuld Bevidsthed om, hvad man
 har gjort. Jeg tror, at det netop i en milit-
 tær Straffelov er naturligt og nødvendigt, at
 det subjektive Moment maa spille en betydelig
 mindre Rolle end i den borgerlige Lovgivning;
 thi det er de objektive Følger, hvorpaa der væ-
 sentlig maa lægges Vægt, fordi det er der-
 igjennem, at Faren for Hæren og Statssam-
 fundet indtræder, og det jo atter væsentlig er
 paa Hensynet til denne Fare, at den hele Lov-
 givning især i Krigstider er grundet. Det
 kan kun lidet hjælpe navnlig i Krigstid, hvor-
 paa det jo væsentlig kommer an, at Bedkom-
 mende kan sige: Jeg har ikke tænkt paa, at
 den Følge vilde indtræde, jeg har ikke saa ty-
 deligt indset, at det og det vilde ske. Men det
 er netop en Fordring, vi maa stille, at han
 under saadanne farefulde Forhold maa anspænde
 enhver Nerve og sin yderste Altpaagivenhed.
 Fra det Standpunkt kan det derfor forsvares,
 om end maaffe ikke fuldkommen i det Omfang,
 her er flet — jeg vil i Detblikket ikke afgjøre
 det — men i alt Fald meget væsentligt at
 se bort fra de subjektive Momenter og holde
 sig til de objektive Omstændigheder og ydre
 indtraadte Følger. Det ærede Medlem, der
 lede ved § 55. Dersom det ærede Medlem
 havde kjendt den 38te Krigsartikel, som nu har
 bestaaet i mangfoldige Aar, tror jeg ikke, at
 han vilde have undret sig saa meget over denne
 Lovbestemmelse og fundet den saa anstødelig;
 den er i alt Fald i Sammenligning med
 denne Krigsartikel et betydeligt Fremskridt, og
 det ærede Medlem maa ikke glemme, at Drif-
 kenskab for at rammes af § 55 skal være selvforskyldt. Er den ikke selvforskyldt, er det ud-
 trykkelig udtalt i Motiverne, at Straffen efter
 § 55 ikke anvendes. Bestemmelsen i § 55
 lyder, som sagt, haard for dem, der ikke ere
 fortrolige med Hærens Tars; men lægger man
 Hovedvægten paa dette, ser man hen til, hvor-
 meget der kan være betroet en saadan Mand,
 der er gaaet hen og har beruset sig, tror jeg, at
 den navnlig for Krigsforhold er god Mening

at beholde Bestemmelsen i det Omfang
 og paa den Maade, den nu staar her.
 Naar det ærede Medlem ligeledes har fundet
 Ulfsted ved § 56 og navnlig ved den Be-
 stemmelse i samme, at den af Deltagerne, der
 har den høieste Klasse eller Grad og hvis
 denne er fælles for flere, da den af dem, der
 er ældst af Tjenestealder, skal straffes som
 Hovedmand, da kan jeg ogsaa meget godt
 forstaa, at han der ikke kjender de militære
 Subordinationsforhold saa nøie, har fundet
 Betænkelse derved; men man maa jo ikke
 glemme, at efter de militære Subordinations-
 forhold, som de bestaa for Detblikket, er netop
 den Mand, der har den høieste Grad, og hvis
 der er lige Grad, høist Tjenestealder, ikke blot
 Overmand, men i Virkeligheden Befalingsmand
 paa Stedet, den øverst Befalende, de Andres
 Foresatte, og Følgen deraf er den, at det efter
 militære Grundsætninger paaaligger ham at lede
 de Bedkommende, naar det gjælder Tjenesten
 eller Tjenesteforetagender, og der er da ogsaa
 god Mening i, at han formodes at være
 Hovedmanden, hvor det gjælder Forbrydelse
 (Klein). Det har jeg jo indrømmet!).
 Fremdeles opholdt det ærede Medlem sig ved
 Begreberne Oprør og Mytteri. Jeg skal nu
 gjerne indrømme, at der er noget mindre
 Sædligt i disse Bestemmelers Affattelse, saaledes
 som den er; men dersom det ærede Med-
 lem kjender de Krigsartikler, hvorfra de til-
 svarende Bestemmelser for en væsentlig Del
 ere optagne — der tales ikke om Oprør, men
 om Opstand og Mytteri, hvis jeg ikke husker
 meget feil — saa vil han vide, at efter de
 militære Nødsbegreber er det gængse Begreb
 af Mytteri at forstaa som Forberedelse til eller
 Indgaaelse af en Forening om at begaa Op-
 standshandlinger. Det kan jo i Øvrigt natu-
 rligvis ikke falde mig ind at gjøre mig til
 ubetinget Forsvarer for dette Udsagn, hvort
 hverken har Lov eller Del; men jeg har kun
 villet tage Ordet, fordi jeg troede, at de mi-
 litærretlige Forudsætninger, som flere ærede
 Talere mangle, her bør fremdrages, idet de
 kunne bidrage til at gjøre enkelte Bestemmel-
 ser, der ellers ere vanskelig forstaaelige, mere
 fattelige, men jeg skal ikke modsiges det ærede
 Medlem, men tror endog, at han har fuld-